

[Søren P. Larsen.]

bejdskraft. Dette Behov finder Udtryk ikke mindst gennem de talrige Annoncer rundt om i Dagbladene. Faa Dage efter, at vi havde anmeldt dette Forslag i Folketinget, Søndag den 9. Oktober, rejste jeg med Toget til Aarhus. Jeg købte nogle Dagblade og morede mig med at se efter, hvor mange Annoncer der egentlig var i de forskellige Blade. I et Blad var der Tilbud om Beskæftigelse til 88 mandlige Personer og 171 kvindelige — det var ikke et Københavnerblad. I et andet Blad var der Tilbud om Beskæftigelse til 125 mandlige Personer, 293 til Pigepladser og 14 andre Pladser. Det vil sige, at der i disse to Blade tilsammen var Tilbud om Beskæftigelse til 691 Personer. Saa tænkte jeg: Nu maa jeg købe „Social-Demokraten“, den store „Social-Demokrat“ og se, hvad der er af Tilbud. Der var 4 Tilbud om Arbejde, og deraf angik de 3 Skræddere, som man havde Brug for i Esbjerg — jeg vil haabe, at denne Mangel er blevet afhjulpet. Man kan ikke bestride, at Henvendelser gennem Bladenes Annoncer ogsaa er Udtryk for et Behov for Arbejdskraft, som man ikke maa lukke Øjnene for, naar der samtidig er en tusindtallig Arbejdsløshed.

Det har derfor været vor Tanke, om der ikke var Mulighed for at skabe en bedre Ordning vedrørende disse Problemer gennem en smidigere Lovgivning end den, vi har for Øjeblikket. I Sverige — det har været offentliggjort i „Politiken“, og der er ingen Grund til at tro, at Dagbladet „Politiken“ skulde meddele den Slags Oplysninger, hvis de ikke var rigtige — har Ministeren, naar der har været Behov f. Eks. for kvindelig Medhjælp, haft en Bemyndigelse til at lukke af for Understøttelsen til ugifte Personer. Resultatet er blevet, at Behovet er blevet dækket, og en Nedgang i Arbejdsløsheden er blevet konstateret. Det samme er Tilfældet, hvad angaar svenske Landarbejdere. Vi stillede vort Forslag i Fjor, og vi stiller det igen i Aar for at faa at vide, om Regeringen agter at fortsætte nøjagtig, som det gaar i denne Tid, eller om den ikke kan se, at her er en Skævhed, som maa rettes.

Vi hørte i Fjor, at det ærede Medlem Hr. Villumsen fra Roskilde sagde: I Roskilde lukker vi naturligvis i Tiden fra 1. Maj til 1. Oktober af for Understøttelser til enligt stillede Mennesker, naar de da under nogen Form er i Stand til at kunne udføre Landarbejde, og det ærede Medlem føjede til: Hvorfor skulde vi ikke gøre det? Der er

ingen Købstadkommuner, der er interesseret i, at Indvandringer til Byerne bliver større, end at Byerne er i Stand til at kunne give Beskæftigelse. Altsaa, i det praktiske Liv kan man godt se, at der er noget galt ved den Administration, hvis man ikke lemper noget paa den, og det er muligt, at man maa gaa videre ad disse Veje for at skabe den Interesse for Beskæftigelse, som uvilkaarligt bliver større, naar Understøttelseskasserne ikke staar aabne, end naar de er aabne og man intet som helst gør for at hindre de Misbrug, der finder Sted. Det var i Efteraaret, jeg lagde Mærke til, at Landboforeningerne og Husmandsforeningerne hver for sig udsendte en Proklamation, som jeg gerne vil læse op — med Formandens Tilladelse et ganske kort Citat. Jeg vil ikke sige, hvilken der er Landboforeningernes, og hvilken der er Husmandsforeningernes, jeg vil overlade til Medlemmerne, om de kan gætte det. I den ene stod der, at Landbruget maa have den nødvendige Medhjælp paa Vilkaar, som Landbruget kan opfylde. Den sociale Forsorg bør være af en saadan Art, at den opfordrer til Beskæftigelse og ikke til Lediggang, og den anden lyder saadan: Den sociale Lovgivning maa administreres saaledes, at ledig Arbejdskraft, der er anvendelig i Landbruget, altid er til Raadighed for ledige Stillinger, hvor almindelige, gængse Arbejdsvilkaar tilbydes. Hvis det ærede Medlem Hr. Villumsen maatte afbryde mig nu, tror jeg ikke, han turde paastaa, hvilken af dem der var fra Husmandsforeningerne, og hvilken af dem der var fra Landboforeningerne. Jeg lægger Vægt paa, at disse to store Organisationer praktisk talt, selv om de kommer med hver sin Henvendelse til Offentligheden, i det store og hele er enige om, at den sociale Lovgivning naturligvis altid maa være saaledes, at den for Landbruget nødvendige Arbejdskraft er til Stede, hvor der kan bydes almindelige gængse Arbejdsvilkaar.

Det har saa tit været gjort gældende fra Agitatorers Side, at Landbruget ikke vilde eller kunde betale den Arbejdskraft, det har Brug for. Vi ved alle, at Landbruget i disse Aar har været udsat for store Vanskeligheder. Hvis vi ser paa de Beretninger, som Landbrugsministeren har afgivet af og til, kan vi se, der har været en meget alvorlig Formuetilbagegang, men trods dette har Landbruget naturligvis været nødt til at følge med op med Lønningerne, fordi den almindelige Lønopgang inden for andre Erhverv, og særlig inden for Byerhvervene,